

# ЗА НАШИЯ ЯВОРЕЦ

Едно от най-ценните и неизменими неща за всеки човек е родното му място. Животът ни разпръсна на различни страни. Възможностите да си идваме намаляха. Може би и затова спомениите ни връщат по-често и по-за дълго в нашето родно място, в нашия Яворец. Винаги, до края на живота ми, тези спомени ще бъдат мили и скъпи. И как могат да се забравят ливадите на Горнака, бозаалъка на Баадалата, Бахчелъка, гордата Вита стена, небето и звездите, които никъде не са така ярки, както в родното място. Накрай могат ли да се забравят хората, които съпътстваха нашето детство и младост!

В село, за всеки от нас, има поне три неща, пред които — каквито и да бъдем — ще се чувствуваме малки и винаги признателни. Тези неща са: училището, читалището и хората — съселяните ни. В училището се научихме да пишем и да четем. Учителите ни отвориха с четмото прозорците на света. В читалището се срещнахме за първи път с книгите, с литературата. Обаяха ни мислите и страните, за които ни

разказваха пожълтелите читалищни книги. От името на читалището се изнасяха първите вечеринки. От него се учехме на въздържание. От него се създаде въздържателното дружество "Воля". Винаги тясната стаичка в общината е била център на културния живот в селото ни. Но не рядко там се слушаше радио "Христо Ботев". Четеше се нелегалният в. „Работническо дело“. Половината от прихода, който се получаваше от вечеринките, подготвени пак от името на читалището през 1943 г. се предаде на партизаните. Трудно може да се оцени ролята му, и още по-трудно да се измери и остойности. Всички от Яворец по някакъв начин сме изпитвали влиянието му. Всички сме минали през малката му стаичка, докосвали сме се до книгите му. Читалището тогава нямаше сграда, рафтовете му нямаха стъкла, книгите се прашеха. Сега читалището си има своя сграда. За 15 години народна власт много неща в нашата страна се забавиха като ненужни никому вехтории. Малката стая на читалището заедно със

старата сграда на училището останаха в историята и само в спомените ни.

Когато научих, че в село ще се строи училище и читалище, зарадвах се. Когато ги видях радостта ми нарадна. Но когато научих, как хората, нашите яворчани, със своя труд са градили зидовете, фугирали лицето, как са изобретявали ламперните и украсявали стаите, в душата ми пламна и гордост, и в същото време срам, че толкова малко съм направил за него.

Родното място не са само къщите, ливадите, горите, а и ХОРАТА, съселяните ни, които заслужават най-голямо обич, най-голямо уважение. И затова гордост за селото ни не са толкова новите сгради, а хората му, които носят в гърдите си неугасим творчески дух!

Имало е недоволство, дребни мъркания, но те са се забравили пред делото, на което всички се радват. Нашенци започват всяко нещо със съмнение, но го завършват с ентузиазъм. Второто е по-важно. И то остава.

Ганчо П. Гатев